

parrago, rummaluusse ja liigjoomisese surem hulk meie seas omma ainust ellorõmo leidwad. Kui meie wannemate wannemattest pärritud laisad ja rojased kumbed ja ello wiisid mahhajatta ei tahha, siis wabbandame küll sellega: „me olla jo kehmad ja waesed, kus meie ni kasinaste ja puhtaiste ellada wõida?“ Agga minno teada on silmale taewa taat wet puhhaastamiseseks ikka weel ilma hinnata annud; ja mähhårdune kohtosaks ehk üllem wõiks ehk olleks meid wasto tahtmist sundinud wina joma, omma kallist aega wiitma, riidlema, ja joobnud peaga furja teggema? kes aiab meid, nago lojukste sarnatsed, kasimatta ja harrimatta jaggedaste neljajalgstega ühhes toas ellama, et wõeras siise astudes ei tea: onse lojukste tal ehk inimeste tubba? ja kui nenda ellame, siis anname sedda w a e s u s s e süüks! Ja sesamma waesus ei kela meid mitte kõrtsis priiskada ja rahha raiskada? ello ja jõudo kautada, kunni wimaks te äres ja ulitsa möda sandi keppi-ga käime?

Oh, sest olleks paljo kõnnelda, kui ta ka

igga mehhe mele pärrast ep olle, — tõel on ikka wiha maggo — agga ruum ei lubba! Summal isse, se ma ja taewa Eoja, teab, mil se aeg tulleb, (ja saatko ta tedda pea!) et keige Gesticirahwa silma eest kätte mahhalangeb, et ta arro saaks, mis temma õnneks tarwis lähhab!

Sutto jatkud.

Wabbandus.

Üks rikkas linna herra, kes sureste ellada, agga seal jures piisut rahha raiskada tahtis, laskis omma teenrit laggund rides käia, et kunnarnukkud ja jallawarwad iggalt poolt wälja paistsid. Se näitas temma naabril, ühhe kingiseppal, ni kentsakas ollewad, et ta igga-kord, kui mollemad möda läksid, sure hälega naerma hakkas. Ühhel päwal kargas kitse rikkas ta peale: „Häbbematta, kuidas sa mo allama kae ülle naerda tohhid?“